



Arrest

nr. 72 103 van 19 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat E. VINOIS, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 7 juni 2010, verklaart er zich op 8 juni 2010 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 10 augustus 2011, verstuurd op 10 augustus 2011.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Bahawalpur, provincie Punjab (Pakistan). U zou een soennitische moslim zijn. In 2005 of 2006 zou “Sipah-e-Sahaba” een moskee opgericht hebben nabij uw winkel. Ze wilden dat u lid werd. U zou

geweigerd hebben. In juli 2009 zou er een ruzie geweest zijn tussen "Sipah-e-Sahaba" en soennieten uit uw buurt. U zou op dat moment in de stad geweest zijn. "Sipah-e-Sahaba" zou een First Information Report ("FIR") tegen u ingediend hebben. U zou vertrokken zijn naar een vriend in Karachi. Deze vriend zou u naar een winkel gestuurd hebben waar u verbleef en zou hebben gewerkt. In juni 2010 zou de politie op zoek zijn geweest naar u. U zou Pakistan verlaten hebben in juni 2010. Via Karachi en Dubai kwam u per vliegtuig aan in België. Hier diende u een asielaanvraag in op 8 juni 2010. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van uw eigen identiteitskaart, een brief van uw advocaat uit Pakistan, een "Warrant of Arrest" (arrestatiebevel) en een First Information Report ("FIR")."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"U verklaarde een vrees te kennen voor "Sipah-e-Sahaba", die een aanklacht tegen u hadden ingediend (zie gehoorverslag CGVS p.13 en p.14). Wat betreft deze juridische problemen die u beweerde te hebben, legde u een First Information Report ("FIR") dd. 7 juli 2009 en een "Warrant of Arrest" (arrestatiebevel) dd. 12 mei 2011 voor. Wat de "FIR" betreft, moet opgemerkt worden dat dit een fotokopie is zonder zegels of stempels. Aangezien u beweerde dat uw advocaat uit Pakistan dit juridische document ging halen in het politiekantoor (zie gehoorverslag CGVS p.9), is het bevreemdend dat uw advocaat u geen gecertificeerde kopie bezorgde. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en toegevoegd werd aan uw administratief dossier blijkt dat uw advocaat of uw vader een gecertificeerde kopie kan verkrijgen. Er mag dan ook aangenomen worden dat uw advocaat een gecertificeerde kopie kan verkrijgen bij de rechtbank en van u mag dan ook verwacht worden dat u een gecertificeerde kopie kan voorleggen. Dat u desondanks een gewone fotokopie voorlegt, ondermijnt reeds het geloof in de authenticiteit van dit juridische document. Daar uw "Warrant of Arrest" onlosmakelijk verbonden is aan uw "FIR", mag de authenticiteit van dit arrestatiebevel ook betwijfeld worden. Wat hier ook van zij, het is niet voldoende om louter documenten voor te leggen. Deze dienen gestaafd te worden met coherente en geloofwaardige verklaringen. Ten eerste stelde u dat u werd aangeklaagd door de extremistische en verboden beweging "Sipah-e-Sahaba" (zie gehoorverslag CGVS p.14). Na vertaling van de "FIR" blijkt dat u werd aangeklaagd door Muhammad Asif en nergens in de "FIR" werd "Sipah-e-Sahaba" vermeld. Wel wordt er in uw "FIR" verwezen naar de "Jamat ul Dawa", een organisatie die gelinkt wordt aan een andere verboden organisatie, nl. "Lashkar-e-Taiba". Ten tweede kon u enkel aangeven dat u aangeklaagd werd onder het artikel 302 uit de "Pakistan Penal Code" (zie gehoorverslag CGVS p.9). Echter uit de vertaling van uw "FIR" blijken de artikels 148 en 149 eveneens voor te komen. Ten derde verklaarde u dat u de inhoud van de "FIR" niet kent, omdat u geen Urdu kan lezen (zie gehoorverslag CGVS p.9 en p.18). Dit is echter geen afdoende verklaring. U stelde namelijk dat uw vader contact had met uw advocaat (zie gehoorverslag CGVS p.10) en u legde eveneens een brief van uw advocaat neer (zie document). Aangezien uw vader contact had met uw advocaat had uw vader u in detail kunnen vertellen waarover de aanklacht handelt. U verklaarde bovendien dat u nog recent contact had met uw vader (zie gehoorverslag CGVS p.4). Niets stond u dan ook in de weg om te informeren naar de inhoud. Ten vierde gaf u aan dat er in de "FIR" 22 tot 23 beschuldigten werden vernoemd (zie gehoorverslag CGVS p.19). Na vertaling blijkt dat er 9 personen bij naam worden genoemd en 7/8 onbekende personen worden vermeld. Uw kennis over deze aanklacht is dusdanig klein dat de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging omwille van deze aanklacht danig in het gedrang komt. Er mag immers van u een zekere kennis van zaken en interesse verwacht worden over de aspecten van de aanklacht tegen u. Een "FIR" is een vaststelling van de feiten opgesteld door de politie. Het arrestatiebevel werd uitgevaardigd twee jaar na de opmaak van de "FIR" door een rechtbank. De aanklacht tegen u heeft dan ook op twee jaar tijd duidelijk een hele procedure afgelegd. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u eerst verklaarde dat u niet weet of uw zaak in de rechtbank is verschenen (zie gehoorverslag CGVS p.14). Daarna stelde u plots dat uw zaak behandeld wordt door de rechtbank van Hasil Pur (zie gehoorverslag CGVS p.15). U wist ook niet wat het resultaat van de "FIR" was (zie gehoorverslag CGVS p.17), noch heeft u zich geïnformeerd (zie gehoorverslag CGVS p.15). U verklaarde ook dat u niet weet wat er verder met de "FIR" gebeurd is (zie gehoorverslag CGVS p.9). Er zouden toch verschillende procedures zoals een getuigenverklaring, oproepingen door de rechtbank, zittingen van de rechtbank en dergelijke kunnen voorgevallen zijn. U kunt deze stappen niet aannemelijk maken door een begin aan bewijs. U stelde enkel dat er meerdere arrestatiebevelen zijn uitgevaardigd (zie gehoorverslag CGVS p.16). Desondanks legde u slechts één arrestatiebevel voor. U verklaarde dat de arrestatiebevelen niet werden bewaard (zie gehoorverslag CGVS p.17). Dat zulke belangrijke

juridische documenten niet bewaard werden is weinig waarschijnlijk. U legde een brief voor van uw advocaat die stelt dat hij u vertegenwoordigt in uw zaak (zie document). Het is dan ook bevreemdend dat u verklaarde geen contact met hem te hebben (zie gehoorverslag CGVS p.10). Nochtans staan op deze brief zijn contactgegevens, zodat u ook vanuit België contact met hem kon opnemen. Dit wijst erop dat u geen interesse heeft in de verdere behandeling van uw zaak en de verdere gevolgen ervan. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees voor deze aanklacht. Vervolgens dient nog te worden opgemerkt dat de door u beschreven vluchtroute weinig geloofwaardig overkomt. U zou een vals Pakistaans paspoort hebben gebruikt voor uw reis van Pakistan naar België. U wist enkel te zeggen dat uw foto op dit paspoort voorkwam, maar u wist niet welke identiteit het valse paspoort bevatte (zie gehoorverslag CGVS p.7). U gaf aan dat het valse paspoort visums bevatte maar u kon niet aangeven voor welk land (zie gehoorverslag CGVS p.8). U verklaarde dat u geen afspraken had gemaakt met uw smokkelaar indien u werd gecontroleerd (zie gehoorverslag CGVS p.12). Gezien de huidige strenge en individuele grenscontroles op de internationale luchthavens, is het ongeloofwaardig dat u zulke reis ondernam zonder meer gegevens over dat paspoort te kennen. Dit doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw kopie van uw identiteitskaart kan aanvaard worden aangezien uw identiteit hier niet ter discussie staat."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te vernietigen, in ondergeschikte orde om hem als vluchteling te erkennen en in meest ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker stelt dat hij niet kan lezen en dat hij daarom de juiste inhoud van de FIR niet kan weergeven. Bovendien ontving hij de documenten pas de avond voor het gehoor. Hij onderhield nooit enig contact met de advocaat. Ook zijn vader kon niet meer informatie geven omdat de familie een tijd op de vlucht was. Verder stelt hij dat de groeperingen "Sipah-e-Sahaba" en de "Jamat ul Dawa" moeilijk uit elkaar te halen zijn. Deze groeperingen veranderen ook voortdurend van naam. Hij stelt ook dat het onredelijk is om van een analfabeet te verwachten dat hij rechtsartikelen kan opsommen. Hij kon de zaak niet opvolgen omdat hij en zijn familie op de vlucht waren en omdat er een kloof gaapt tussen de burger en het gerecht. Hij stelt dat de commissaris-generaal de documenten niet enkel op basis van onvoldoende verklaringen opzij kan schuiven. Door dit wel te doen schendt hij de regels van de bewijslast, voortvloeiend uit artikel 1315 van het Burgerlijk Wetboek, artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek en de artikelen 195, 196 en 197 van het *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*. Tot slot stelt verzoeker dat de commissaris-generaal zijn vrees voor "Sipah-e-Sahaba" niet heeft onderzocht.

Verzoeker legt op de terechtzitting verschillende nieuwe stukken neer: vijf aanhoudingsbevelen, een beslissing van de rechtbank en een proces-verbaal van de politie.

2.2. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De commissaris-generaal heeft terecht geoordeeld dat de geloofwaardigheid van verzoekers vrees wordt ondermijnd omdat hij geen interesse heeft in de verdere behandeling van zijn zaak en in de verdere gevolgen ervan. Verzoeker wist niet wat het resultaat van de FIR was of wat er verder met de FIR is gebeurd en hij heeft er ook niet naar gevraagd. Verzoeker legde een brief voor van zijn advocaat maar verklaarde geen contact met hem te hebben. Nochtans staan op deze brief zijn contactgegevens, zodat verzoeker ook vanuit België contact met hem kon opnemen. Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift dat hij de zaak niet kon opvolgen omdat hij en zijn familie op de vlucht waren en omdat er een kloof gaapt tussen de burger en het gerecht. Dit volstaat echter niet als verklaring. Verzoeker woonde na de indiening van de FIR immers nog ongeveer een jaar in Pakistan. Bovendien kon hij zoals gezegd ook vanuit België contact opnemen met zijn advocaat. Verzoeker verklaarde ook dat zijn vader contact had met zijn advocaat, zodat hij ook via zijn vader meer informatie had kunnen verkrijgen (gehoorverslag, 10). Van iemand die zijn land ontvlucht mag worden verwacht dat hij zich eerst degelijk informeert voor hij zo een ingrijpende beslissing neemt.

De documenten die verzoeker heeft neergelegd, kunnen deze vaststellingen niet weerleggen. De regels over de bewijslast uit het Burgerlijk en het Gerechtelijk Wetboek gelden hier niet. Het betreft hier immers

een bestuurlijke procedure met een eigen rechtspleging waarvoor eigen rechtsregels gelden. De artikelen 195, 196 en 197 van het *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* bepalen dan weer niet dat documenten meer bewijskracht hebben dan verklaringen. Bovendien kan aan de aanhoudingsbevelen en aan het proces-verbaal van de politie (FIR) die verzoeker op de terechtzitting heeft neergelegd niet de minste bewijswaarde worden toegekend. Verzoeker verklaarde tijdens het gehoor immers dat zijn familie de aanhoudingsbevelen niet had bewaard (gehoorverslag, 17). Het handgeschreven proces-verbaal van de politie is het originele exemplaar van de handgeschreven FIR waarvan hij eerder een fotokopie neerlegde. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat door de beklaagde, zijn advocaat of 'eender wie belang heeft bij de zaak' bij de rechtbank enkel een gecertificeerde kopie kan worden bekomen van een FIR (en in extenso van gerechtelijke documenten). Verzoeker maakt niet aannemelijk hoe hij er in slaagt het 'originele exemplaar', dat in principe in het dossier bij de rechtbank blijft, neer te leggen. Deze vaststelling ondermijnt de bewijswaarde van het neergelegde FIR.

Aangezien verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, kan ook aan zijn beweerde vrees voor "Sipah-e-Sahaba" geen geloof worden gehecht.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER